

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 5/98

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu konanom 28. januára 1998 predbežne prerokoval podnet [REDACTED], bytom [REDACTED], na začatie konania o vyslovenie porušenia základného práva upraveného v čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutiami Okresného súdu v Komárne č. 9C 19/95 a Krajského súdu v Bratislave č. 19 Co 181/96 a takto

r o z h o d o l :

Podnet [REDACTED] *o d m i e t a* pre nepríslušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ podal na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podnet na začatie konania, ktorým žiadal vysloviť, že Okresný súd v Komárne a Krajský súd v Bratislave v jeho veci „... nerozhodol v súlade so zákonmi SR a spôsobil mu škodu. Z uvedeného dôvodu vzniká podnecovateľovi právo na úhradu spôsobenej škody.“.

Z obsahu podnetu a z pripojených dokladov ústavný súd zistil, že navrhovateľ bol kontrahentom na strane kupujúceho vo veci kúpy osobného auta Seat Ibiza GLD. Po uzavretí tejto zmluvy mal navrhovateľ zistiť viacero závažných väd a po

neúspešnom rokovaní s predávajúcim o zľave podal na Okresnom súde v Komárne žalobu. Touto žalobou žiadal, aby mu súd priznal zľavu z kúpnej ceny tohto vozidla. Okresný súd v Komárne v konaní vedenom pod č. 9 C 19/95 žalobu zamietol. V dôsledku odvolania navrhovateľa konal vo veci Krajský súd v Bratislave, ktorý v konaní vedenom pod číslom 19 Co 181/96 napadnutý rozsudok súdu I. stupňa potvrdil.

Navrhovateľ v podnete podrobne popísal skutkový stav, za akého došlo jednak k samotnej kúpe, najmä však polemizoval so skutkovými a napokon i právnymi závermi oboch súdov, formulovanými v ich rozhodnutiach. Na základe toho dospel k záveru, že oba sudy pri svojom rozhodovaní porušili zákon a svojím „nezákonným“ rozhodnutím mu spôsobili škodu. Za škodu pritom považoval sumu, ktorá podľa jeho výpočtov predstavovala zľavu z kúpnej ceny a všetky trovy spojené so súdnym konaním, na znášanie ktorých ho sudy zaviazali. Za právny základ svojho podnetu považoval čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z. z. (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“) ústavný súd každý návrh (podnet) predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia môže ústavný súd odmietnuť návrhy bez ústneho pojednávania v prípade, že zistí existenciu niektorého z dôvodov v tomto ustanovení uvedených. Jedným z takýchto dôvodov, ktorý sa vzťahuje na prerokovaný prípad je zistenie, že ústavný súd nie je na prerokovanie veci príslušný.

Navrhovateľ žiadal vyslovenie, že: a) Okresný súd v Komárne a Krajský súd v Bratislave nerozhodli v súlade so zákonmi Slovenskej republiky, b) spôsobili mu škodu, na úhradu ktorej by vznikol navrhovateľovi rozhodnutím ústavného súdu nárok.

Z uvedeného vyplýva, že cieľom sledovaným podnetom navrhovateľa bolo „plnenie“ (de facto) i keď nekonkretizované a nešpecifikované; za quasi prejudiciálne riešenú otázku považoval zmenu rozsudkov vynesenej všeobecnými súdmi.

Navrhovateľ žiadal, aby ústavný súd prehodnotil dokazovanie vykonané v súdnej veci a na tom základe prijal záver odlišný od záverov prijatých v rozhodnutiach všeobecných súdov. K takémuto postupu však ústavný súd nemá oprávnenie.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany *ústavnosti*. Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy. Podľa čl. 143 ods. 2 podrobnejšiu úpravu sústavy súdov, ich pôsobnosť, organizáciu a konanie pred nimi ustanoví zákon. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov a contrario ústavný súd nepatrí do tejto sústavy súdov. Z uvedeného vyplýva, že všeobecné súdy sú výlučne kompetentné v rámci svojho hierarchického usporiadania rozhodovať vo veciach im zverených v prvostupňovom konaní a o riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch. Skutočnosť, že ústavný súd netvorí časť sústavy všeobecných súdov ho vylučuje z možnosti preskúmať *zákonnosť* konania všeobecných súdov.

Nie je povinnosťou ústavného súdu uvádzať, ktoré prípady predstavujú možnosť či právomoc ústavného súdu zasahovať do konania všeobecných súdov. Rámcovo možno uviesť, že ide predovšetkým o spôsob konania všeobecného súdu, a teda o dodržanie predpisov procesného charakteru, upravujúcich postup súdov rozhodujúcich v konkrétnej veci. V podstate ide o tie, ktoré predpokladajú, vyžadujú alebo umožňujú aktívnu alebo pasívnu účasť účastníka konania (jeho spolupôsobenie). Z tejto skutočnosti vyplýva, že ústavný súd v žiadnom prípade nemôže preskúmať dodržiavanie a aplikáciu takých ustanovení procesných predpisov, ktoré sú prejavom nezávislého postavenia súdu a sudcu: ustanovenia o hodnotení dôkazov, o výlučnej kompetencii súdu z hľadiska rozsahu dokazovania atď. Obsah podnetu predstavuje výlučne námietky proti rozsahu dokazovania a jeho vyhodnoteniu. Ako už bolo uvedené, k takémuto konaniu a záveru, ako žiadal navrhovateľ, nie je ústavný súd príslušný.

Navrhovateľ sa v druhej časti podnetu dožadoval postupu upraveného v čl. 46 ods. 3 ústavy, podľa ktorého má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy

